

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносять
на цілий рік 10 ар. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграниччя 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горюнда в
Чернівцях, уа. головна ч. 17.

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділя і ру-
ських свят 6 год. 5. по пол.

Реданція і Адміністрація
„Буковини“ знаходиться в
Чернівцях (уа. Петровача
ч. 2.)

Оголошення приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланім“ по 10 кр.
від стрічки.

БУКОВИНА

Руский театр.

III.

На наші статі про руский театр, поміщені в числах 244 і 245 *Буковини*, одержали ми від „Рускої Бесіди“ у Львові спростоване, цікаве, а властиво нецікаве тим, що подає, що є неправдою, а не каже, що є правдою. Тимчасом погляд виділу „Рускої Бесіди“ на теперішній розлад в театрі був би для нас і для всіх найцікавіший і найвартіший. Подаємо се спростоване разом з нашими замітками:

„1. Неправдою єсть, будьто би виділ „Рускої Бесіди“ у Львові дав нагло і без причини димісію п-ї Стечинській; виділ порішив вправді на засіданні своїм з дня 21-го вересня с. р. звільнити паню Стечинську з обов'язків касирки руско-народного театру, але доперва з днем 1-го січня 1897 р., отже се не було нагло, бо на три місяці наперед, ані без причини, бо виходили до того важні і оправдані причини, етисло зв'язані з добром руско-народного театру; а що п-ні Стечинська зістала звільнена з днем 5-го листопада, стало ся сесе на її власну просьбу, внесену до виділу під днем 26-го жовтня с. р.

2. Неправдою єсть, будьто би хто небудь з товаришів і товаришок п-ні Стечинської просив виділ о помилуване вдо-

виці, або яку небудь в тій справі брав ініціативу.

3. Неправдою єсть, будьто би виділ розганяв членів трупи театральної, бо виділ димісіонував тільки одного п. Стадника, котрий розмисельно діяв на шкоду руско-народного театру. Прочі члени дружини театральної, які сего року з дружини уступили, зістали звільнені на їх власне письменне жадане. П. К. Підвисоцького, котрий теж дня 21-го серпня с. р. просив о звільнене з днем 1-го жовтня с. р., звільнив виділ дня 15-го вересня, отже о 15 днів скоріше, з причин, яких ближше публично пояснювати годі.

Справу уступлення п-а Лопатинського пояснив виділ на надзвичайнім публичнім засіданні з дня 21-го квітня с. р., на котре запрошені були усі члени тов. „Руска Бесіда“, котрі вислухавши справоздання виділу і переглянувши усі дотичні акти, одобрили поступоване виділу.

4. Неправдою єсть, будьто би пок. Доліста був примушений взяти димісію задля шореткого поступовання виділу, бо так як пок. Доліста був примушений взяти димісію задля шореткого поступовання так як пок. Доліста заважаючи вже в р. 1895 частійше на горляну хоробу, опустив з поводу тої хороби руско-народний театр в лютім с. р., по чім виїхав на клініку до Кракова, на яку цілї уділив

ему виділ за помогою, хоч пок. Доліста не був вже членом театру; Доліста помер дня 30-го квітня с. р. „по довшій і тяжкій хоробі“, як картка посмертна свідчить.

5. Неправдою єсть, будьто би виділ для розсліду приватного життя акторів вислав окремих комісарів чи делегатів; делегати з виділу і місцеві розсліджували тільки справи, стоячі в зв'язи з добром руско-народного театру.

6. Неправдою єсть, будьто би виділ відбирав управу від п. Лопатинського, бо п. Лопатинський сам о те просив письмом своїм з дня 2-го марта с. р., котре звучить: „Стрітивши на становиску управителя брудні махінації зі еторони членів дружини театральної і брак довіря зі еторони виділу, прошу звільнити мене з наложеного на мене обов'язку управителя.“

7. Неправдою єсть, будьто би п. Вороний був коли небудь управителем руско-народного театру.

8. Неправдою єсть, будьто би виділ відбирав управу від п. Касиненка. Причину уступлення п. Касиненка з управи і з дружини руско-народного театру, як теж причину інших змін в персоналі театральній подає виділ на підставі актів до відомости загальних зборів „Рускої Бесіди“, бо ті справи не годять ся до публичного трактовання зовсім не з огляду на виділ.

З моєї подорожі до Сучави.

Написав

М у ж и к.

(Кишень).

Кодя стала, а я, як той птах з клітки, вискочив на волю і ну шукати за жілкою! Є, слава Богу, она вже мене шукала. От є вжежум і кума, всі при купі. Як їхало ся, так їхало ся, боли заїхало ся. Ну, тепер в дорогу пішки від стації до міста; а тої дороги така є кусник добрий! Ми прийшли до міста аж на 11-годину перед полуднем, там справили нас добрі люди на дорогу до монастиря, де лежать моці св. Івана, а за часочок були ми вже й коло дому божого. Церква з надвору велика, але на вид сумна; її оточують почасті високі та грубі мури, а почасті будівлі приналежні до церкви. Попід високу склепену браму, верх котрої є дзвіниця, входить ся на широке церковне подвір'я.

Вже на вході в подвір'я вдарив на нас сопух кінського гною. Не знаю, чи повірять хто тому, що хочу казати, бо і я не вірив би, як би таке чув: на подвір'ю церковнім кінським гноєм, наче коло якої придорожної корчми. Людям позовлено з фірами заходити на подвір'я; там ху-доба й ноує, як хто наперед приїде, — і тому там така нечистота коло церкви. У нас скоро лиш курка або гуска побіжить коло церкви, то вже гріх, а тут...

Служба Божа вже кінчила ся, коли ми увійшли до церкви. Народу битком набито; але Богови щиро помозити ся тут годі. В церкві непо-рядок, галас, крик... Гов, люди! кричить хтось. Люди, бійте ся Бога, дитину ми задусите! го-лосить якась жінка. — Не пхай ся! кричить знов хтось. Волохи знов по своєму кричать. Одні тиснуть ся до середини, другі на двір. Один плечистий мужик робить собі ліктями дорогу; здалека схожий він на пливача, що вимахує в воді руками. Ліктями штовхає на всі боки, а з цілого аж тече, так упрів. Мені й рукав від сердака відорвали, — я збраний був на опашки — тільки я его й видів. А чи-ж можна в такім тертущі піднести серце до Бога?...

Попри стіну з правого боку церкви під баддахином лежить дорога, ціла в срібло вбрана трумна св. Івана. Там була найбільша глота; одні їхали ся до труми, а другі до панотця, що там при трумні сидів та продавав зіле чи що. Прийшовши до труми, нас обгорнув смуток; ми так дуже бажали видіти св. Івана, а тут як надто трума замкнена була. Але наш смуток не тривав довго; а чому? учуєте пізнійше.

У кірслах під стіною читали панотці лю-дам акафисти. А що то за акафисти там? яксь дуже короткі, з двайцять таких на годину про-читав би. Я не знаю, може для відпустів є ко-ротші акафисти. А вже-ж так, бо я і у Хрещатику на відпусті то саме видів. А що я вже там в Хрещатику не надивив ся та не наслу-хав ся!...

— Кілько маєш? — (т. є грошей).

— Клади тут! — Потім кілька разів „ра-дуй ся“ тай конець.

— Ану далі! борше! — І так без кінця; а гроші сиплють ся від набожних людей наче з пилля на стіл.

От вже по всему, згорнув панотчик за мо-литву зібрані гроші у велику білу хустку тай по-межи люди несе до дому вузіль наче муки на дві мамалиди. Я не завидаю, бо й то зароблений грін; але чи не міг би був найти ся який ин-ший спосіб, як ті гроші до дому забрати? А то металь руку врыває, старці, заплюхавши в хустці гроші, голосить-просить, а ти роби ся такий твердий, що ніби то їх не видиш і не чуєш; — се й мені самому було би маркотно.

Се я лиш так мимоходом снімнув; бо зна-ете, коли чоловік щось замітного побачить, то й нагадає си мимохіть на подібні речі, що їх дав-нійше бачив. Тай відпустити, на яких я вже був, всі они своїм безпорядком до себе подібні.

А тепер верім ся знов до Сучави.

По відправі повстав параз на переді по правім боці у церкві ще більший колот, як коло труми. Зразу не міг я собі вяснити, чого на-рід так валить ся туди. Там високо понад люд-ські голови тримала жилиста рука мужика Во-лоха круглу з жовтої бляхи зроблену пушку зав-більшки доброго капелюха з накривкою, подібною до тарелі, і з отвором на середині; до неї лиш дзвонять люди грінми. Одні схилиють ся, другі піднявають ся, на одних кричать, а других від-

не виставивши за весь час ані одної нової штуки, хотів в тій цілі приїхав до Галичини.

12) Нарешті признають нам правду, що п. Лоп. побирав відразу 40 зр. без огляду на те, що отримав від виділу на сценічне образование стипендії 300 зр. а. в. з обов'язком служити руско-народній сцені. Оскільки знаємо, п. Лоп. поймав дуже поважно і совістно своє завдання супротив рідної сцени і певно, що в трех роках відробив тих 300 зр.

Тим сумнішше свідощтво дає собі теперішній виділ супротив давнішого виділу, що „не бачив найменшого поводу до підвищення згаданої плати“ з початком четвертого року, в котрім повірив рівночасно п. Лоп. ведене цілого театру, накладаючи на него попри оцінці обов'язки цілу адміністрацію підприємства.

Сумне і те, що теперішній виділ не бачив найменшого поводу задержати того чоловіка на даліше при інституції, котрій він посвятив цілу свою будучність, бо по виїзді пп. Лопатинських мовби улетіли всі добрі духи з руского театру і настали такі відносини, що, уживши всіх виділу, „не годять ся до публичного трактовання.“

Думаємо, що отсим ми вже покінчили справу руского театру. „Руска Бесіда“ у Львові приїла на себе обов'язок вести руский народний театр, тож її обов'язком єсть зарадити лиху, як нашим обов'язком було вказати на недостатки і похибки заряду. Не в тім річ, як виділ спростує те, що заїхав в багно, але в тім діло, як він возьме ся до того, щоби виїхати з него.

Ми-ж не нападаємо, ані не піддаємо інсинуацій; віримо, що виділови лежить добро руского театру на серці, та тільки він помиляє ся в способах і в людях, тож буде вже завданням загального збору „Рускої Бесіди“ розглянути ся в річнім справозданню, (котрого виділ, мимо публичного приречення, не здавав що квартаду) і справити діло руского театру на твердшу дорогу.

НОВИНКИ.

Чернівці, дня 27-го листопада 1896.

Відзначення. Цісар надав гідність двірських шамбеллів радникови галицького намісництва Адамови Креховецькому, старості Николаєви Порадковському і г-р. Антонову Козьбродському.

Еміграція до Бразилії. Бразилійське правительство задумує тепер не лише не випускати неписьмених людей, але взагалі застановити

є будинки, мешкають люди; бідні они, що все мусять на ту нечисть дивити ся та таким немилым повітрям з тої кириші дихати!... Кілько то з відпустів грошей до церкви впливає! Здає ся, щоби можна деє на боці від церкви стайні для худоби і місце людям для скритку зробити. Ну, не зроблять, і не знають, де гроші дівають.

Ми зійшли сею улицею в долину, перейшли маленький потічок, а потім стрімкою стежкою вийшли на горб, де стоять розвалини. Тут треба було переходити ще глибокий рів, що окружає розвалини, і аж так могли вступити межі стіни грубих мурів.

Гай, гай! Та тут колись з золотих кубків пили, та тут колись щастя цвило!... Що-ж остало ся з давних блисків? — Лиш сумні поважені мурі, свідки давньої слави і неодиких грізних туч, що над ними уносили ся. Війни були — біда була! Тай і то минуло ся. Ба ні, не все минуло ся, охота до війни в декого ще остала ся...

Кажуть учені, що світ нині мудрий, люди повиннаходили своїм розумом всякі полєкші до життя. Але я не знаю, чи так оно справді є. Чому-ж они ще до нині тої проклятої війни не скасували? Яке би то мудре діло було! Кілько добра оно принесло би! А то ні! кажуть людям стріляти ся, різати ся та нищити приборіток другим. Кілько то праці, кілько здоров'я та життя через ті диявольські війни марно пропадає!

Хоть немиле вражінє на чоловіка роблять ті розвалини, то все таки варту би їх як оди-

приняте всяких емігрантів. Тому оно розвизало контракт з Compañia Metropolitana, занізавши єї 850.000 мільреїсів. Подаємо се до загальної відомости і остерігаємо всіх охочих до еміграції, щоби не пускали ся дармо в дорогу.

П. Іларій Окуневський, емер. надконтрольор поштовий, наш ревний патріот-ветеран, занепава тяжко на горлину недугу, від якої тернить уже далі 10 років. Щирий жаль занував із єєї причини між нашою рускою громадою.

Доповняючі вибори до черновецької ради громадської відбудуть ся — як оголошене черновецького магістрату повідомлєнє — на передмістях Клокічів, Горечу і Калічанів дня 7-го грудня, на Ропиши і Манастерисках 9-го грудня; в середмісті: з третього кола дня 10-го, есентуально 11-го грудня, з другого кола дня 14-го, есентуально 15-го грудня, а з першого кола дня 16-го грудня с. р.

Побільшенє числа судових урядників. Під час свого побуту в Чернівцях розмавлєв президент висшого краевого суду у Львові, тайний радник Тхоржницький з кількома висшими урядниками судовими і потвердив принесену нами недавно вість, що з заведенєм нового цивільного процесу буде число судових урядників в обєзгу львівського висшого суду побільшене о більше-менше 400 урядників, а на Буковині у припаде з того 100 урядників. Очевидно усміхає ся судовим урядникам з тої нагоди скорий аванс.

Філія „Просьвіти“ в Товмачі уряджує в в середу, дня 2-го грудня с. р. в театральній сали товмачького касина третє з ряду господарське віче. На нїм будуть реєрсувати др. Коцюба: „о хованю худоби з узглядненєм молочного господарства“, о. Бачинський „про причини упадку наших хліборобів і про спосіб ратунку“, а о. Софрон Ловіцький „про організацію нашої торговлі, передовім крамарства“. Виділ товмачької філії „Просьвіти“ просить не лиш селян і міщан, але також інтелігенцію руску явити ся як найчисленішє на тім вічу.

Зміна власности. Буковинський Русин Іван Дашкевич, властитель містечка Кудринців, котрий минувшого року дарував своє село Михалівку з 600 моргами поля оо. Васильянам, купив сими днями село Завале в єусідетї Кудринців (борщівського повіта) за ціну 80.000 зр. від спадкоємців по Готгарді Дверницькім, внуку звістного польського генерала.

Як трафить на свого, то бідна наша куколка Gazeta-Bucovinei або мовчить або щось скаже та не до річі. Оттакє лучило ся єї, коли ми її єї балаканину відповіли в 248-ім числї в статії „Гавт, румунізація гине!“ Румунізатори все хочуть вговорити в людей, що навіть само пра-

поку намятку з давних літ в нашім краю пошанувати, а не дати їм цілком рознасти ся, що вже по більшій часті і стало ся.

Смутний на душі на вид останків давньої слави, але задоволений, що мав нагоду видіти оселю колишніх князів, вернув ся я назад до міста.

Мені хтоє то раз в Чернівцях казав, що Сучава чисто-волоске місто, а я вам кажу, що то бігме неправда. Дивись, там ідуть люди: говорять по руски; там знов ідуть: говорять по волоски; далі здидали ся два: поздоровляють ся по польски, а там якась мама кличе свою дитину по жидівски. От такє то волоске місто, та Сучава. Тут міщанина народів ще більша, як в Чернівцях.

День був красний, лиш дуже душний; і тут дощу довший час не було. Ми добре втомили ся ходом по містї, а гет зполудня вибрали ся назад в дорогу до дому. На стації кажуть нам, що козаї аж вечером відїжджає до Черновців. Що-ж, дій ся воля Божа! Як тут ночувати? Хоть в в ночі, а треба їхати. А як то страшно в ночі в вагонї їхати... Боже! Здає ся, наче тебе хто в повітрі зловив та на крилах несе. Волосє дубом на голові стає, а ти лиш духа в собі запераш, думаєш: от-от зараз і цілий копії і тобі конець.

Деє аж коло півночі стали ми нашими ногами на черновецькій стації, та знов до жида на-ніч, та знов шість шісток. Не хотїв нехрист

вительство (sic!) хоче славиництити, значить, русчити Буковину, хоч о тім нікому і не снить ся. Коли-ж ми виказали фактами в названій статії, що румунізатори називають славизаторами навіть тих, котрі бажать правди і справедливости, то Газ. Вис. не могла вже нам нічого відповісти, бо не має ні одного факту русчени Буковини. Ну і що-ж єї було відповісти? Замість мовчати і удавати мудрого, Газ. Вис. передруковала нашу статію у волоснім перекладї і додає лише: „От яких оборонців найшла краєва рада шкільна!“ Вибачте, але для себе редактори Gazeta-Bucovinei були би дїльше зробили, як би були мовчали і нічого від себе не додавали! За тож, що подали цілу нашу статію, ми їм можемо бути лише вдячні.

Лови на диків на ставі. З Горайци коло Чесанова доносять: У вівторок з'явила ся на полях в Горайци ціла череда диких свиний. Селяни перегаляли їх цінами і вилами з одного місця на друге. Під вечер забігли дики утікаючи на замерзлий став і сховали ся в шуварі та тростинї. Не можна було потемки пускати ся за ними в погоню, отже поставлено на варті двох людей, котрі стояли над ставом цілу ніч. Аж над раном приїшло трєх стрільців і кількавидящих селян. Дики ночували на ставі. Один з них упав ще вечером під лїд, прочі сидїли в шуварах, відзиваючись роханєм. Коли вже стало розвиднюватись, вийшли стрільці на лїд між тростину і розпочали сильну стрілянину. Чотиром дикам удало ся якось перейти через леді та болота і они, хоч пострілені, утікли до близького ліса. Вісім штук убито, а одного дика витягнує майже неживого зпід леду. Таким способом убито девять штук диких, завдяки тому, що самі забігли на таке небезпечне місце, як сьвіжо замерзлий, багнистий став. Не знати, чи більше їх не дістало ся під лїд, бо небезпечно за тим глядати.

Буковинський православний календар на рік 1897 кінчить ся друкувати і вийде небавом. Календар містить частє календарєву (свїята червоно друковані), інформаційну, а то про Дім царський, поштові і телег. приписи, іляні їзди на залізницях і належитости інтелігенції, частє наукову і забавну з гарними ілюстраціями і важною особливо для селян тарифою нотаріальною, далі докладний шематизм буковинський і оповіщення. Ціна одного прим. 50 кр. Замовлєни приймає і наша редакція.

Складку на бурсу урядили знов наші жертволюбиві учителі на забаві в Василеві в сумі 7 зр. 85 кр., доручені зарядови бурєи ви. п. Іладуч. В. Радомським. Дікуючи ви. учительству, просимо їх зарядити складку між селянами; ми певні, що в кождім селі найдуть ся щедрі господарі і господині, котрі пожертвують дещо будь-

тавше лишити, хоть то від півночі було. Який я вже був трудний, а й сю ніч не міг заснути. Я хоть на постелі, а їду, ні не їду, а лечу — лечу наче в яку пронаєсть; так до самісінького ранку.

В понедїлок було святїє. Ми чули, що велика церква, в котрій владица відправляє службу богу, тепер наново та красно помальована, то й пішли ми до єєї церкви. Правда, тут як до раю ми увійшли: з кождої стїни, з кождого кутяка, все лиш святі та святі на тебе поглядать. Не знаю, чи є до вже красше на святї. Лиш одно мені тут не сподобало ся. В жіночнику намальовали на стїні, як гадина скусила Єву, як ся урвала яблуко та дає Адамови. Малюнок дуже фанний, але не для церкви, Адам і Сва молоді, хороші з лиця, аж мило дивитись, а голі-голієські, як то кажуть: як мати на свїт родила. На сей образ тяжко молодому чоловікови без грішних гадок і подивити ся. Ну, але й то правда, що они в раю в сердаках не ходили. Може так і повинно бути.

Побули ми трохи в домі божім, а потім помоцували вісь у возї, запрягли конята тай скрип-скрип! поїхали до дому.

грінми, будь віктуалами на користь бідних селянських дитин в рускій бурі. Ото в волоській газеті читаємо в кождім числі про численні такі датки на волоську бурсу; не вже-ж у нас се не можливе?...

Против національної змови. Національна борба в Чехії і на Мораві дійшла до того, що пр. Чехи не ідуть купувати у німецького торговельника, або антисеміти у жида і т. д. В сій справі видало моравське намістництво розпорядження, що того, хто людей взиває не купувати у якогось торговельника з національних або політичних причин, має ся карати на підставі § 302 кримінального закону. Чеські часописи дуже обурені за те і радять всім чеським громадам заперестувати против того розпорядження, бо то противить ся конституційним правам.

Скандальне засідання міської ради у Відні. Ми донесли в телеграмах, що на засіданню віденської міської ради прийшло у вівторок до страшних галабурд. На тім засіданню веда ся іменно дискусія в справі додаткового позволення на покриті довгу 800.000 ар. (затягнутого без ухвали ради міської) і на пущені в рух одної частини затягнутої вже позички в сумі 35.000.000 корон. Ліберальний радник Бруннер заявив, що бурмістр Штробах змаловажив собі раду міську, не питаючи її о позволені. Бруннер поставив внесені, щоби бурмістрови виразили острого нагану і завізвати его до зложення гідності бурмістра. Зачала ся пристрасна сварка, перепалітана взаємною лайкою так зі сторони лібералів, як і зі сторони антисемітів, аж вінці ліберали винесли ся з салі, розбиваючи засідання ради міської з всіма її наміреними ухвалами. Ліберали постановили не явити ся і на другім засіданню, на яким має відбутися голосування. Однак сям разом вже не треба до ухвали двох третин всіх голосів, значить, антисеміти дадуть собі раду і без лібералів. Тому др. Люегер сказав при кінці того скандального засідання: „Так то часом виходить зле вінці на добре.“ Однак не можна сям разом признати рачі антисемітам, бо дійсно змаловажив п. Штробах собі раду громадську, хоч може робив в порозуміню з антисемітською більшістю.

Телеграми „Буковини“.

З дня 27-го листопада 1896 року.

Відень. Цар вернувся з Будапешту.

Відень. Wiener Zeitung оголошує іменова не приватного доцента д-ра Тарнавського значаїним професором практичного богословія з волоською викладавкою мовою на черновецькій університеті.

Рада державна.

Відень. (Засідання 26-го с. м.) Палата відкинула внесені послы Цедвіца, а також внесені комісії що-до речення, коли закон о управлінню

платні державних урядників має ввійти в жите, 141 голосами против 108. По короткій перерві прийнято великою більшістю голосів внесені правительства, що закон важний від часу его оголошення. — Палата прийняла проект закону о тимчасовім управлінню платні державних слуг після внесення комісії, що закон важний з днем 1-го липня 1897 р. Підчас розправи міністер фінансів Біліньський вступав ся за внесеніем правительства, щоби і сей закон був важний від дня его оголошення. Правительство думає для великої частин діюристів установити менші постійні місця. Міністер запевняв, що небавом наступить сталіе управлінне платні державних слуг. (Опески.) — Опісля палата перейшла до розправи над управліннем платні учителів середніх шкіл. Міністер шкільництва Гавч заявив, що бажає ще більшого розширення гімнастики. Учителям гімнастики поліщено їх бит, однак не можна їм признати титулу професорів, бо не мають академічного образования. Також бит суїцентів поліщено. Зрештою правительством установлені більшого числа сталих посад хоче обсадити ті місця сталими силами. (Опески.)

Відень. Рішничка комісія прийняла без зміни закон о дешевій продажі соли для худоби.

Рим. Папа приймав сербського короля на торжественній аудієнції. Вечером відвідав кардинал Рампола в імени папи короля Александра. Кажуть, що король Александер просив папу о заложеніє католицького єпископату в Білгороді.

Атени. Газовий завод в Пірею залитий водою. В цілім місті вчера вночі було темно. В кількох залитих фабриках давали робітники алірмаючи вистріли. З ріки Гіеус видобуто дев'ять трунів. Поїзд, що їхав до Пельопонезу, виховзнув ся, при чім погіб машиніст.

Гамбург. Корабельні робітники рішили аж тоді розпочати загальну змову, коли їх до того завізуть інші робітники, котрі вже штрайкують. Вислано до сенату резолюцію, в котрій протестує ся до замовлення італіянських робітників.

Приватна клініка хірургічна

(Приватна клініка операційна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

ожерит оператора ц. х. хірург. клініки університетської Білгород-Гусевієвської у Відні

находиться ся

в Чернівцях, у вулиці Мецгера ч. 25.

В справі приймає хоріх і інших інформацій треба удавати ся до управителя приватної клініки д-ра Квятковського в Чернівцях, у вулиці ратушевої (дім Вішоффера.) (64—100)

Шкільні повідомлення

(руські)

SCHULNACHRICHTEN

(німецькі)

є на складі в друкарні

„РУСКОЇ РАДИ“

Просимо вп. учителів о ласкаві замовлення.

Хто хоче мати
добру і дешеву

МАШИНУ до ШИТЯ,

най удасть ся до мене, то певно не пожалує. Нові продаю дешевше як кожди, а употреблені, ще добре удержані почавши від 20 ар. і то на готові гроші і на виїзат. Хто купить у мене нову чи стару машину, за репарацию не потребує журити ся, бо я роблю тую безплатно черга цілий рік.

Руськи, удайте ся до мене, бо я також Руськи і обслужу Вас по братньому.

З поважанем

В. Данилевич,
машиніст у броварі Штатнері в Чернівцях, при ул. головній ч. 29.

ВАЖНЕ

для кождого, головню для всіх П. Т. урядів, торговельників і ремісників, бібліотек, студентів і приватних людей є повідомленіє, що існуюче тут уже від багатьох літ, на краєній виставі в Чернівцях 1896 р. визначене почесним призначенням

ЗАВЕДЕННЯ ПЕРЕПЛЕТНИЧЕ

Кароля Кобжинського і Еміля Канюка

тепер через набутиє найновіших машин, паперу і інших знарядів значно побільшило ся і тому свій асортимент перенесло на вулицю ратушеву ч. 12, другий вхід також від вулиці Зеленої ч. 11.

Зявляючись довголітній фаховець, пан Еміль Канюк яко співзасновник сего переплетничого заведення і тепер оно зможе під новою фірмою

—о Кароль Кобжинський і Еміль Канюк о—

з управленієм персоналом всі фахові роботи, як: опрацювання книжок, роботи галантирні, друк на етикетках до вініців, окрасу до газетовань, ручних робіт і т. д. для П. Т. урядів, шкіл, бібліотек і приватних людей по найнижчих цінах як найліпше і як найскоріше доставляти.

Просимо о ласкаві замовлення

з поважанем

Кобжинський і Канюк.

8—10

Рух поїздів залізничних

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейського годинника.

Приходять	П о ї з д и						Відходять	П о ї з д и						
	поспільні			особові				поспільні			особові			
до Чернівців								з Чернівців						
3 Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	.	.	657	1028	550		До Снятина, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	.	.	941	1020	538
3 Бухарешту, Яс, Сучави, Глибоки	329	.	.	912	1000	523		До Глибоки, Сучави, Яс, Бухарешту	1203	.	.	717	1048	616
3 Новоселиці, Садагури	.	.	.	.	.	.	1113 960	До Садагури, Новоселиці	.	.	.	.	.	430 621

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейський час різнисть ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізницях є 12 год., то на львівському годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькій 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповідає **Осип Мановей.**

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучанича.

